

графъ-тъ въ Лилъ; това звонче ся движи сосѣ
помощь-та на теченъ-то телеграфическо, (не е
нуждно сега да расправяме какъ това става). Ра-
ботникъ-тъ дѣто ще рече го чува, сабужда ся.
Прави да дѣйствува отъ негова страна машина-
та коя-то прави да звънти звонче-то кое-то е
турено въ стая-та на другаръ-тъ му въ Парисъ,
или пакъ му отговаря като направи игла-та на
окожностъ-та да върви; другаръ-тъ му ся научи че
работникъ-тъ въ Лилъ е на мѣсто-то си, и про-
важда депеша-та.

Ето ни сега стигнахъ на връхъ тая планина
коя-то ся виждаше да е толкова мъчна за описванъ;
разумѣваме електрическый-тъ телеграфъ, разумява-
ме механизмъ-тъ на това чудно орудіе, кое-то
обръща за човѣка громъ-тъ въ единъ покоренъ
вѣстникъ, кое-то оничтожава растоянія-та и дава
ка сообщенія-та скоростъ-та на мысль-та. Исти-
на че като глѣдаме такива великолѣпни слѣд-
ствія, ся осѣщаме должни да ся чудиме на умъ-
тъ човѣшки; но тоя умъ, какво друго нѣщо е о-
свѣнь единъ даръ Божій? и тая жидкость толкъсь
покорлива и скоро какво е друго, освѣнь единъ
даръ Божій? Кой ѱ е направилъ тля чевръсти
крила? кой ѱ е далъ тая покорливостъ? Кой е